

Dins un núvol

“Més valia no moure’s, no caminar a les palpentes per la boira, esperar. Més valia deixar passar el temps, pensar en la confusió universal de les formes i les coses, sentir la irrealitat de tot, la soledat perfecta, el silenci palpable, aquesta mena de metafísiques que sovint formen la matèria dels somnis. Quedar-se perdut dins d’un núvol és una oportunitat que un hom, quan se la troba, ha de saber aprofitar.”

He dedicat alguns d’aquests dies de Setmana Santa i Pasqua a caminar llargament per la muntanya. Quan les festes i el calendari tenien algun sentit (un sentit històric i litúrgic, quin si no?), els dies sants eren una cosa i els dies de menjar la mona n’eren una altra del tot diferent, perquè la diferència entre el dolor i l’alegria, entre la mort i la resurrecció, és la més gran que hi pot haver. Ara tot és igual, Divendres Sant i Diumenge de Pasqua, i gran part del personal no sap què és una cosa o l’altra, ni en quins dies ens trobem, ni per quina raó fem aquestes breus vacances de primavera. Això hem guanyat, amb tants esforços: la quasi perfecta ignorància, el despenjament de la història, la indiferència, viure en el temps com en un núvol de boira o un núvol errant, uns dies de color blau i uns altres de color rosa.

De manera que jo caminava, prop del Penya-golosa, per un d’aquells camins que van pujant per la vora d’un torrent i que entren en un bosc que primer és de carrasques o alzines i després es barreja amb pins, que enguany tenen molta processonària en alguns paratges. Després el camí pujava entre els arbres, es feia i es desfeia, s’aprimava i sovint semblava que es perdia. Jo caminava sense més equipament que un barret moll i un bastó improvisat, i no estava molt segur si era Divendres Sant o dia de Pasqua. És a dir, havia de pensar-ho per saber-ho, perquè al bosc passa, des de sempre, com passa des de fa poc a la ciutat, que la indiferència al calendari litúrgic és absoluta. Vaig decidir que era dissabte, dia que queda en suspens, entre la mort i la glòria, esperant la resurrecció del Senyor i de totes les fulles i les flors. Persèfone que puja cada any dels inferns i ens torna la vida. Quan jo anava encara per la part més baixa i més plana del camí, em vaig trobar tres o quatre excursionistes ben equipats amb tot el que cal per acampar uns dies a la muntanya, grans motxilles, sacs de dormir, estorettes i tota la impedimenta. Més endavant, van passar dos individus corrent amb un pas entre trot i galop, amb motxilletes menudes i un uniforme com si fóra de ciclista, arrapat al cos. Corrien per la muntanya, vestits de ciclista, no sé si a manera

d’entrenament per convertir-se en “homes 10”, per al concurs de l’*ironman*, per al decatlló, o ves a saber per què. Això es complica, vaig dir-me, el perill ja no són només els cotxes tot-terreny i les motos, els caçadors inexperts, les masses que arrasen el bosc buscant rovellons on no n’hi ha. Ara circulen també corredors a tal velocitat que a penes poden dir bon dia sense perdre l’alè. Vaig tirar, doncs, cap a dins del bosc, per altres caminets que ja ni són camins, i primer pujava trepitjant un herbassar alt i humit, després havia de buscar pas entre masses d’argelaga florida, d’aquell groc tan intens i persistent, i més amunt començava la molsa, les falgueres i la terra tova i mullada sota l’espessor dels pins. Res de nou, així són alguns boscos alts per on no corren motos ni *ironmen*. I llavors començà a pujar el núvol.

Pujava de levant estenent-se i canviant de blanc a gris tal com s’acostava, superava les moles, avançava i es deixava caure cap al fons dels barrancs. L’última vegada que vaig mirar enfora del bosc, des d’un lloc en altura, ja no vaig veure res. Vaig caminar més encara i el núvol entrà dins del bosc, primer com petits destacaments de boira que avançaven dispersament entre els troncs, s’arrossegaven sobre l’herba per ocupar terreny, s’alçaven i creixien. Després, ja era tot ocupat i cobert, i jo, que no sóc ni massa agosarat ni massa expert, simplement vaig perdre tot indicatiu de camí. Ni sabia per on podia continuar ni per on podia tornar sense caure en algun lloc de pas impossible, cingle o roquissar. Perfectament perdut. Dins d’un núvol espès, sense abric, i sense vista més enllà de tres o quatre passes. Pocs centenars de metres més avall ja no hi ha núvol, vaig pensar, hi ha camí conegut, hi ha excursionistes i corredors vestits de ciclista. Però com puc baixar fins allà, i no parar en algun barranc desconegut. Més valia no moure’s, no caminar a les palpentes per la boira, esperar. Més valia deixar passar el temps, pensar en la confusió universal de les formes i les coses, sentir la irrealitat de tot, la llunyania, la soledat perfecta, el silenci palpable, aquesta mena de metafísiques que sovint formen la matèria dels somnis. Quedar-se perdut dins d’un núvol és una oportunitat que un hom, quan se la troba, ha de saber aprofitar. No es presenta cada dia.